

Sygn. akt VUa 2/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Krzysztof Głównyński (spr.)

Sędziowie: SSO Andrzej Marek

SSO Jacek Wilga

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z odwołania K. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 29 listopada 2012 roku ***sygn. akt*** IV U 86/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Legnicy wyrokiem z dnia 29 listopada 2012r. sygn. akt IV U 86/12, w sprawie z odwołania K. C.przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.od decyzji z dnia 20 marca 2012r., znak: (...), nr sprawy:(...)o zasiłek chorobowy, oddalił odwołanie.

Sąd Rejonowy ustalił, że ubezpieczony ma 53 lata, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem budowlanym. Ostatnio pracował jako magazynier. Od czerwca 2008 roku podjął leczenie w Poradni (...)z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych. Ostatnio zgłaszał się do Centrum (...)Poradnia (...)w L., gdzie otrzymał zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy obejmujące okresy będący przedmiotem kontroli organu rentowego oraz za następujące po nim dalsze okresy czasowej niezdolności do pracy. W następstwie złożonego u strony pozwanej zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy na okres od 15.02.2012 r. do dnia 06.03.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.przeprowadził kontrolę prawidłowości wydanego zaświadczenia. Orzeczeniem z dnia 01 marca 2012 roku lekarz orzecznik ZUS uznał, iż ubezpieczony K. C.jest zdolny do pracy. A zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy traci ważność z dniem 01 marca 2012 roku. Na podstawie ww. orzeczenia, organ rentowy decyzją z dnia 20 marca 2012 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 02 marca do 06 marca 2012 roku oraz od 07 marca do 27 marca 2012 roku oraz na dalsze okresy orzeczonej

ciągle niezdolności do pracy. Na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii, Sąd ustalił, iż u K. C. występują nieznaczne, sytuacyjne obniżenia nastroju, które nie powodowały u ubezpieczonego istotnych zaburzeń stanu psychicznego. Tym samym, ubezpieczony jest zdolny do pracy, zgodnie z posiadanym poziomem kwalifikacji.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd I instancji uznał, iż odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, wskazując, iż wydana w sprawie opinia psychiatryczna, jako sporządzona zgodnie ze zleceniem Sądu, w sposób jasny, wyczerpujący, w oparciu o dokumentację medyczną oraz badanie ubezpieczonego, stanowiła podstawę zarówno ustalonego stanu faktycznego jak i samego rozstrzygnięcia. W odniesieniu do kolejnych okresów zwolnień lekarskich, Sąd I instancji wskazał, iż uwagi na ustanie tytułu ubezpieczenia chorobowego z dniem 31 stycznia 2012 roku i wypłacanie świadczenia chorobowego przez stronę pozwaną do dnia odmowy prawa do zasiłku chorobowego w wyniku kontroli zwolnienia lekarskiego wskazanego w zaskarżonej decyzji, wystąpiła ustawowa przeszkoda dalszego wypłacania, określona w treści art. 7 pkt. 1 ustawy zasiłkowej. Warunkiem otrzymania zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest, aby utrata zdolności do pracy z powodu choroby nastąpiła w czasie tzw. okresu ochronnego, tj. nie później niż 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz aby trwała co najmniej 30 dni – niezdolność ta nie może być przerwana. Mając powyższe na uwadze, Sąd odwołanie oddalił.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył wnioskodawca K. C.. W apelacji zarzucił brak ustalenia przez Sąd I instancji, czy w okresach podanych w zaskarżonej decyzji był zdolny czy też niezdolny do pracy. Skarżący zwrócił uwagę, iż wydana w sprawie opinia sądowo – lekarska z dnia 11 września 2012r. nie zawiera w istocie odpowiedzi na powyższe pytanie, co miało kluczowe znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia zaistniałego w sprawie sporu. W związku z powyższym, apelujący domagał się ponownego rozpoznania sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Rejonowy nie rozpoznał bowiem istoty sprawy, co skutkowało wydaniem wadliwego rozstrzygnięcia.

Nierozpoznanie istoty sprawy ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09 września 2012r., IV CZ 156/12, LEX nr 1231340, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2005r., III CK 161/05, LEX nr 178635).

Zważyć na wstępie należy, iż, wbrew ustaleniom Sądu I instancji, spór między stronami nie dotyczył okresu od 15 lutego 2012r. do 01 marca 2012r. Decyzją z dnia 20 marca 2012r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 02.03.2012r. do 06.03.2012r., od 07.03.2012r. do 27.03.2012r. oraz na dalsze okresy orzeczonej ciągłej niezdolności do pracy. Jak wynika z powyższego (jak również z odpowiedzi na odwołanie, k. 3 akt sprawy), ZUS nie kwestionował niezdolności do pracy wnioskodawcy od 15 lutego do 01 marca 2012r.

Powyższe wymagało ustalenia, czy wnioskodawca był niezdolny do pracy w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Z wydanej w sprawie opinii sądowo-lekarskiej, będącej kluczowym dowodem w sprawie wynika, że na dzień przeprowadzonego przez biegłych badania, tj. 11 września 2012r., u wnioskodawcy nie stwierdzono istotnych zaburzeń stanu psychicznego i jest on zdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegli nie wypowiedzieli się natomiast w przedmiocie zdolności do pracy wnioskodawcy w okresach kwestionowanych przez ZUS.

Sąd I instancji nie zwrócił się o wydanie opinii uzupełniającej, jak również nie odniósł się do pisma z dnia 08 listopada 2012r., w którym wnioskodawca wskazał, iż biegli nie wypowiedzieli w kwestii jego zdolności do pracy w marcu 2012r. i wniósł o uzupełnienie opinii w powyższym zakresie (k. 45 akt sprawy).

W konsekwencji, Sąd Rejonowy, w oparciu o wnioski opinii z dnia 11 września 2012r., wydał wadliwe rozstrzygnięcie, co skutkowało oddaleniem odwołania. W tej sytuacji, ustalenie, iż odnośnie okresów od 07 do 27 marca 2012r. oraz dalszych okresów orzeczonej ciągłej niezdolności do pracy, wystąpiła ustawowa przeszkoda dalszego wypłacania, określona w treści art. 7 pkt. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, uznać należy za przedwczesne.

Skoro zatem Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, uzasadnione było uchylenie zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji ustali, czy istniała niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji, jak również czy zostały spełnione pozostałe warunki uprawniające do przyznania prawa do zasiłku chorobowego określone w ustawie z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2010r., Nr 77, poz. 512).